

Aurora Nieto Funcia: Prvá supernumerárka Opus Dei

V tejto epizóde „Fragmenty Histórie“ sa ponárame do života Aurory Nieto Funcia, jednoduchej a silnej ženy, učiteľky, matky troch detí a vdovy od svojich 28 rokov. V roku 1945 objavila svoje povolanie do Opus Dei ako cestu odovzdania sa a stretnutia s Bohom a je považovaná za prvú supernumerárku. Jej príbeh osvetľuje, čo znamená hľadať svätosť uprostred bežného života.

06.08.2025

Victor Hugo vo svojom diele *Bedári* píše, že „historik zvykov a ideí“ je rovnako dôležitý ako „historik udalostí“. Kým ten druhý sa venuje tomu, čo by sme mohli nazvať „veľkými otázkami ľudstva“ a „významným postavám“, historik zvykov sa zaoberá podstatou – ľudom, ktorý pracuje, starosťami, tajnými vývojmí duší... teda tým, čo sa deje na mikroúrovni, zatiaľ čo svet sa mení na makroúrovni. Životy anonymných ľudí, s jednoduchými príbehmi, ktorí nijako nevynikajú medzi svojimi súčasníkmi, neformujú epochu, národ, dynastiu ani profesiu, no napriek tomu nie sú o nič menej dôležití či potrební, pretože – ako sa pýta samotný Victor Hugo – „poznáme dobre horu, ak nepoznáme jaskyňu?“

Pre nás, ktorí sa venujeme dejinám Opus Dei, je toto častá realita, pretože život ľudí, ktorí sú súčasťou tejto inštitúcie, býva zvyčajne nenápadný a veľmi obyčajný, v súlade s posolstvom byť svätým uprostred sveta skrze každodenný život a profesionálnu prácu... Existuje „hora“, ktorú treba vysvetliť, ale predovšetkým je tu „jaskyňa“ tisícok ľudí, ktorých život je najlepším zrkadlom toho, čo Opus Dei je, a zároveň ktorých svätosť je nemožné úplne zachytiť. Okrem iného aj pre obmedzené zdroje, ktoré máme k dispozícii pri štúdiu ich biografii. Napriek tomu – aj vďaka osobitnému historickému vedomiu, ktoré mal zakladateľ i prvé generácie Opus Dei – a tiež preto, že ide o nedávnu históriu, sa z času na čas objavajú skvosty, ktoré nám umožňujú byť tým historikom zvykov a ideí, o ktorom hovoril Victor Hugo.

Takýmto prípadom je aj život Aurory Nieto Funcia, ktorú by sme mohli nazvať prvou supernumerárkou Opus Dei. V roku 1980 s ňou spravili rozhovor, ktorý bol nahratý, a z ktorého počas tohto podcastu zaznejú niektoré úryvky; okrem toho máme písomné svedectvo jedného z jej bratov a viacerých synovcov, ako aj listy, ktoré po dlhé roky písala svätému Josemaríovi a prvým ženám z Opus Dei – Nise González Guzmán, Encarnite Ortege, Guadalupe Ortiz de Landázuri... a iným. A keďže išlo o ženu, ktorá žila medzi rokmi 1904 a 1990, mohli sme niektoré aspekty jej biografie objaviť aj v dobovej tlači.

Kto bola Aurora?

Aurora Nieto Funcia sa narodila vo Fermoselle, v provincii Zamora, 12. novembra 1904 a bola najstaršia z ôsmich súrodencov. Vyštudovala pedagogiku – jedno z najbežnejších povolání medzi ženami jej doby

(tými, ktoré mali prístup k vzdelaniu) – a získala trvalé miesto učiteľky v Materskej škole vo Fuentesauco (Zamora). Ako osemnásťročná sa vydala za Josého Gila Angula, známeho konzervatívneho politika zo Zamory, ktorý sa stal predsedom provinčnej rady a starostom mesta na konci diktatúry Miguela Prima de Riveru, a taktiež civilným guvernérom Guadalajary a Palencie. Mladý manželský pár mal tri deti: José María, Fernando a Ignacio. Všetky boli ešte malé a Aurora mala len 28 rokov, keď jej manžel 7. októbra 1932 zomrel.

Po ovdovení sa Aurora presťahovala do Salamanky, kde prežila celý zvyšok života. Odvtedy musela pracovať, aby uživila svoje deti. V jednom z listov sama opísala „hospodársku núdzu“, v ktorej žila, a ktorá ju nútila pracovať na viacerých miestach naraz, aby uživila deti a

matku, ktorá sa tiež presťahovala k nim.

Z čoho pozostávala Aurorina práca na viacerých miestach? Na jednej strane spravovala nejaké pozemky v Zamore, čo jej prinášalo dodatočný príjem, ale aj starosti, pretože výnosnosť závisela od dobrej úrody. Na začiatku štyridsiatych rokov pracovala v sociálnej pomoci (Auxilio Social) a v sporiteľni v Salamanke na sekretárskych a archivačných pozíciách. V máji 1951 bola menovaná za riaditeľku Školy Svätej rodiny, inštitúcie založenej sociálnou iniciatívou sporiteľne v Salamanke v štvrti Pizarrales – v chudobnej časti mesta, kde podľa dobových kroník panoval hlad, korupcia a také nízke mzdy, že aj deti boli nútené pracovať.

Aurora často nosila smútočný odev – nielen ako vdova, ale aj po smrti svojho syna José Mariú v roku 1950, ktorý bol celý život chorľavý a veľmi

slabý. Nie je zvláštne, že Aurora vo svojich listoch často hovorila o svojich deťoch, no zdá sa, že práve na tohto syna myslela najviac – kvôli nemu mala najväčšie obavy, dokonca ho musela hospitalizovať v sanatóriu. V roku 1964 podstúpila operáciu pre odlúpenie sietnice, z ktorej sa už nezotavila, a od toho momentu zostala slepá. Jej synovia Fernando a Ignacio už boli ženatí, a tak naďalej bývala sama a do istej miery si zachovala nezávislosť, hoci sa o ňu nasledujúcich 26 rokov starala najatá opatrovatelka. Jedna z jej neterí, Belén Nieto, ktorá s ňou istý čas žila v Salamanke, povedala, že „na človeka zapôsobila jej integrita a pocit, že nosí v sebe tajomstvo – niečo, čo dávalo zmysel jej skutkom a slovám“. Táto neter bola vždy fascinovaná tým „pocitom pokoja a prijatia“, napriek tragédiám, ktoré počas života prežila. Aurora zomrela 12. októbra 1990 vo veku 85 rokov.

Aurorino tajomstvo

Jedna z Auroriných neterí, Ana Nieto, si ju pamätá ako ženu „pozornú, zásadovú, vzdelanú, svedomitú, pružnú, vyrovnanú, zbožnú a láskavú“. V Generálnom archíve Prelatúry Opus Dei sa zachovalo anonymné svedectvo osoby, ktorá ju spoznala v jej posledných rokoch života v Salamanke a opísala ju ako „pracovitú a ochotnú (...), veľmi pozornú voči ľuďom vo svojom okolí“. Aurora bola žena, ktorá vynikala schopnosťou hlbokého a verného priateľstva, a jej príbuzní si ju pamätajú ako elegantnú, veľmi zbožnú, silnú, vyrovnanú, a vždy sa usilovala pochopiť, počúvať a rešpektovať slobodu druhých – aj keď ju niekedy rozhodnutia iných boleli.

Viera bola pre Auroru ústrednou hodnotou už od detstva, vštepenou najprv v rodinnom prostredí. Okrem toho sa od mladosti angažovala v

Katolíckej akcii a bola predsedníčkou Diecéznej ženskej sekcie. Ešte predtým, než spoznala Opus Dei, bola ženou s veľkým apoštolským zápalom a hľadala niečo, čo by jej pomohlo urobiť niečo viac – hoci sama nevedela čo presne –, niečo, čo by pomohlo zlepšiť spoločnosť, viac ovplyvniť svet, viac spoznať Boha...:

„Nosila som v sebe tichú túžbu, ktorú nebolo možné nahlas vysloviť, no bola to túžba hlboká a silná – po apoštoláte s mladými ľuďmi, predovšetkým so študentmi, s univerzitnými ľuďmi – a uprostred sveta. Nie o rehoľnom povolaní, ale o pôsobení vo svete, medzi obyčajnými ľuďmi.“

Možno práve preto, keď spoznala svätého Josemaríu, okamžite v Opus Dei spoznala odpoveď na tieto túžby a pochopila, že ide o Božie volanie. Že ide o jej povolanie. Toto stretnutie sa uskutočnilo v Salamanke v marci

1945. Zakladateľ spolu s Álvarom del Portillom tam prišli, aby viedli duchovné cvičenia pre skupiny mužov a žien. Hoci Aurora sa cvičení nemohla zúčastniť, niekoľko dní nato mala možnosť stretnúť sa s oboma v Biskupskom paláci v Salamanke.

Kňaz Pedro Altabella, priateľ zakladateľa, bol tým, kto ich zoznámil. Podľa Aurorinej spomienky jej počas rozhovoru svätý Josemaría vysvetlil, čo je Opus Dei, akí ľudia sú jeho súčasťou a aj svoju predstavu o tom, ako sa bude šíriť do sveta a prispôsobovať spôsobom života a práce každej krajiny.

Stretnutie trvalo asi dve hodiny, no Aurora Nieto Funcia vravela, že ju presvedčili už prvé minúty rozhovoru:

„Videla som zrealizovanú – a navyše kňazom, ktorý mi dával veľkú istotu – tú vec, ktorú som dlho nosila v hlave. A preto bolo moje rozhodnutie také rýchle. Nebolo treba

presviedčanie: bola to rýchla vízia (...). Od prvého momentu som sa už považovala za súčasť.“

Predtým, než sa rozhodla požiadať o prijatie, sa na odporúčanie svätého Josemaríu poradila so svojim spovedníkom, dominikánom Manuelom Cuervom. Otec Cuervo jej povedal, že nevidí problém v jej „vnútornom nastavení“, ale že ťažkosti by mohli nastať vzhľadom na jej rodinnú situáciu – na to, že musí toľko pracovať a že je závislá od svojich detí, najmä od José Maríu. Aj ona sama mala strach, že nezapadne, a podľa jej vlastných slov sa považovala za „rozheganý voz“, v porovnaní s ostatnými ženami, ktoré už boli súčasťou Diela.

Napriek tomu – ako napísala Encarnite Ortega – jej svätý Josemaría povedal, že môže pokračovať vo svojom živote a v plnení svojich povinností, a zároveň

patriť do Opus Dei. Stojí za to citovať slová, ktorými vysvetlila Encarnite tú jasnosť a dôveru, ktorú jej zakladateľ dodal, aby sa rozhodla pre prijatie napriek zjavne nepriaznivým okolnostiam:

„Včera bol u nás Otec, prišiel s donom Álvarom a povedal mi, ako môžem byť prijatá a patriť do Diela, hoci budem doma a nebudem zanedbávať svoje deti. Zdá sa mi to neuveriteľné – a hoci ma trochu zarmucuje a aj trochu desí predstava, že budem ďaleko od vás a mimo Centra, a že sa možno dobre neprispôbím duchu, ktorý si Otec želá –, dôverujem tomu, že on vie, čo robí, a že v tom nevidel žiadnu prekážku.“

Požiadala o prijatie s vedomím, že nebude bývať v centre Opus Dei a že jej odovzdanosť Dielu nebude výlučná ani podobná tej, akú mali slobodní členovia, ktorí boli dovtedy

jediní, čo patrili do Diela. Ženatí muži túto možnosť získali až v roku 1950. To znamená, že Aurora sa tomuto všetkému predbehla, a to z podnetu samotného zakladateľa, ktorý mal už vtedy jasno v tom, že budú existovať aj ženatí členovia a že poslanstvo Opus Dei je pre všetkých. Táto žena bola priekopníčkou dokonca aj medzi mužmi, pretože prví, ktorí požiadali o prijatie ako supernumerári, boli Tomás Alvira, Vicente García Hoz a Mariano Navarro Rubio v októbri 1948. Aurora tak urobila už 30. októbra 1945. Prijatie uskutočnila 1. mája 1952 a začlenenie 31. mája 1953. Jej definitívne začlenenie bolo 27. apríla 1968.

Jedna z vecí, ktorá na stretnutí so svätým Josemaríom najviac zaujme, je jasnosť, s akou Aurora pochopila, že Opus Dei je tým, čo hľadala. Sama o tom hovorila s veľkým presvedčením, opisujúc dojem, ktorý

v nej zakladateľ zanechal z nadprirodzeného hľadiska. Pre ňu nebolo také dôležité, aký mal charakter alebo či medzi nimi vznikla ľudská sympatia. Rozhodujúca bola istota, že má pred sebou človeka s božským poslaním, ktoré z neho vyžarovalo s ohromujúcou silou.

Napriek tomu sa objavovali ťažkosti a nechýbali ani chvíle neistoty. Aurora si uvedomovala, že jej situácia je veľmi odlišná od ostatných žien v Opus Dei. To v nej vyvolávalo obavy, či je naozaj plne začlenená, a niekedy mala pocit, že je menej členkou Diela ako ostatné. Nepomáhalo ani to, že neexistovali iní ľudia v jej situácii a že právne to nebolo ešte upravené. Napokon mala 41 rokov, tri deti a nežila v centre Diela. Jej osobitná a výnimočná situácia ju znepokojovala, ako to sama vyjadrila v jednom z listov. Napríklad 8. novembra 1945, osem

dní po tom, čo požiadala o prijatie,
napísala Encarnite:

„Aké skryté sú plány Pána! Pretože si
nemôžem myslieť, že by Otec konal
zbrklo, keď mi povedal, že aj ja mám
miesto v Diele – a predsa som tak
zviazaná rukami a nohami, a na čas,
ktorý sa nedá predvídať – čo môžem
urobiť pre Dielo a v prospech Diela?
Musíš mi to povedať ty a tiež ma viesť
a pomáhať mi, aby som vás mohla
nasledovať čo najbližšie a nebola pre
Dielo záťažou alebo mŕtvou váhou.“
Počas týchto prvých rokov, až kým sa
neotvorilo centrum v Salamanke,
Aurora dostávala formáciu najmä v
Los Rosales, dome duchovných
cvičení vo Villaviciosa de Odón, v
Madride, kde bola v tom čase
riaditeľkou Encarnita.

Ešte pôsobivejšia bola odpoveď,
ktorú na tento list dostala, pretože
ukazuje dôveru a vedomie, ktoré
mali aj ostatné numerárky o plnosti

Aurorinho povolania. Encarnita jej napísala:

„Aká účinná môže byť tvoja práca v Diele v tomto okamihu, keď radostne objímeš kríž... diela potrebujú základy a to naše, keďže je veľkolepé, potrebuje obrovské základy – a ty máš to šťastie, že si ťa Pán vybral ako súčasť týchto základov.“

Ten istý rok sa v denníku Los Rosales zachovala aj táto zmienka o vedomí podobnosti medzi Aurorou a ostatnými:

„Aká veľká radosť vedieť, že ďalšia duša sa spája s Dieľom, aby nám pomohla zapáliť zem.“

To znamená, že nielen svätý Josemaría alebo samotná Aurora, ale aj ostatné ženy v Opus Dei – napriek tomu, aké prekvapivé to mohlo byť v kontexte tej doby – pochopili, že Aurora – ktorá neprišla bývať s nimi, ale zostávala doma, s deťmi, bola

vdova a mala dôležité zodpovednosti – patrila do Diela a dokonca bola jeho „základom“ rovnako ako tie, ktoré bývali v centre Diela a nemali takéto povinnosti.

Táto dôvera bola kľúčová pre Aurorinu vytrvalosť a istotu vo svojom povolaní. V liste z roku 1947 písala Encarnite:

„Ty si mi znovu potvrdila, že sa mám cítiť veľmi ako Otcova dcéra a veľmi ako vaša sestra – a práve to som chcela. Uistujem ťa, Encarnita, že pokiaľ to závisí odo mňa, naozaj sa cítim ako Otcova dcéra, vaša sestra a veľmi zjednotená so všetkými vo všetkom.“

A v liste zakladateľovi napísala aj:

„Som šťastná, Otče, veľmi šťastná (...). Cítim sa už úplne ako členka Diela, ako jedna z vás, hoci ďaleko, ale žijem a som odovzdaná Dieľu.“

Toto presvedčenie sa, prirodzene, rokmi ešte upevňovalo, najmä s príchodom ďalších žien v podobnej situácii. To, čo je dnes bežné v Opus Dei – kde približne 80 % členov sú supernumerári – bolo v 40. rokoch minulého storočia jedinečné.

Aurora bola priekopníčkou – vďaka svätému Josemaríovi a prvým ženám Opus Dei – v tom, že žila ako supernumerárka. Teda ako žena, ktorá si uvedomuje, že má povolanie, že toto povolanie je rovnaké ako u slobodných členov, a že sa posväcuje vo svojej každodennej práci – nech je akákoľvek –, v tom, čo má v danej chvíli pred sebou, a v snahe privádzať duše k Bohu, začínajúc od svojho domova. V skutočnosti bola veľkou pomocou pre apoštolskú prácu mužov v Salamanke, keď sa tam v roku 1949 otvorilo prvé centrum. Podľa jej netere Any bol ich dom „miestom oddychu a domova, ktoré im chceli sprostredkovať“.

Pomáhala im prať a žehliť ornáty do oratória, no niektoré aj sama vyrábala – ako keď im v roku 1950 darovala humerál, liturgický odev, ktorý kňazi používajú pri určitých obradoch, napríklad pri požehnaní Najsvätejšou sviatosťou. Občas im tiež pripravovala dezert na slávnosti alebo ich pozývala na veľké sviatky, napríklad na Štedrý večer roku 1950, keď niekoľkí z nich prišli večerať k nim domov. Samozrejme, prispela aj v apoštoláte medzi ženami. Prvé povolania pochádzali z kruhu jej priateľiek, ako napríklad María Jesús López Areal, ktorá požiadala o prijatie ako numerárka 21. marca 1945, Consolación Pérez – Consi – ktorá tak urobila 24. júla toho istého roku, či Paula Gómez Trapero, Berta Boyero, María Calzada a María Escudero, medzi inými. V mnohých jej listoch z týchto prvých rokov vidno túžbu pomáhať povolaniam, ktoré vychádzali zo Salamanky, jej

starosť o ich duchovné i fyzické zdravie, o ich ťažkosti aj radosti.

Napokon ide o obyčajnú ženu svojej doby – so zamestnaním a rodinou, o ktorú sa musela starať –, a zároveň o výnimočnú ženu: niekoho, kto vedel v posolstve svätého Josemariu rozpoznať povolanie a charizmu, ktorú sa usilovala žiť od 30. októbra 1945 až do konca svojho života.

Toto je príbeh človeka, ktorý nám svojou každodennosťou umožňuje lepšie pochopiť, čo je Opus Dei: inštitúcia, kde má miesto každý, kto má povolanie a kto žije svoj bežný život s túžbou po svätosti. V tomto zmysle Aurora pomáha lepšie spoznať, čo znamená byť supernumerárkou, a porozumieť dôležitosti konkrétnych životných okolností a disponibilite voči rovnakému povolaniu. Je teda predchodkyňou niečoho, čo sa neskôr prirodzene vyriešilo. Je

oknom, cez ktoré možno lepšie
spoznať Opus Dei a svätého
Josemaríu – ten príbeh zvykov a
myšlienok, ktoré predchádzajú
zákonom, ktoré tvoria dejiny – a
ktoré, ako samotný život,
pozostávajú z veľkých mílnikov i
malých zápasov.

Ana Escauriaza

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/aurora-nieto-funcia-prva-
supernumerarka-opus-dei/](https://opusdei.org/sk-sk/article/aurora-nieto-funcia-prva-supernumerarka-opus-dei/) (20.03.2026)